

NUREDDİN NEBATİ

**Hâkim Parti Sistemi
ve Türkiye'nin İlk
Hâkim Partisi Olarak
AK Parti**

işaret

NUREDDİN NEBATİ, Siyaset Bilimi uzmanı. 1964 yılında Şanlıurfa Viranşehir’de doğdu. Lisansını İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Kamu Yönetimi’nde, yüksek lisansını aynı üniversitenin Uluslararası İlişkiler bölümünde, doktorasını ise Kocaeli Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi’nde tamamladı. 1991 yılında Refah Partisi’nde başlayan siyaset serüveni Refah Partisi Bakırköy ilçe başkanlığı, partinin kapatılmasından sonra Fazilet Partisi ilçe başkanlığı yaparak devam etti. Fazilet Partisi’nin kapatılmasından sonra AK Parti’de İstanbul İl Yönetim Kurulu Üyeliği ve İl Teşkilât Başkanlığı yaptı. AK Parti 4. Olağan Kongresinde MKYK Üyesi seçildi. MYK Üyesi olarak AK Parti Genel Merkez Mali ve İdari İşler Başkanı ve Genel Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı. 24. Dönemde İstanbul, 25. Dönemde Şanlıurfa, 26. Dönem İstanbul Milletvekili seçildi.

MÜSİAD Yüksek İstişare Heyeti Üyesidir. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Mezunları Vakfı ve Derneği ile İlim Yayma Cemiyeti, Ensar, Tügva, Önder, Utesav, TDED, BEK, İDD, İDV ve benzeri Vakaf ve Derneğin Üyeliği devam etmektedir.

Halen, Hazine ve Maliye Bakan Yardımcılığı görevini yürütmektedir. ÜTEV Vakfı Başkanı ve Parlamenterler Arası Kudüs Platformu Türkiye Başkanı olup Esenler Belediyesi Şehir Düşünce Merkezinde Bilim Kurulu Üyesi olarak çalışmalarda bulunmaktadır. Millî Görüşten Muhafazakâr Demokrasiye isimli bir kitabı bulunmaktadır. Şehircilik, kimlik ve İslâm felsefesi üzerine de çalışmalar gerçekleştirmiştir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

İçindekiler

Ön Söz.....	7
1. Giriş.....	11
2. Hâkim Parti Sistemi	29
3. Hâkim Parti Uygulamalarından Örnekler	41
3.1. Sosyal Demokrat Gelenek ve İsveç.....	41
3.2. Tayvan ve Kuomintang Deneyimi	46
3.3. Kutuplaşmış Çoğulculuk ve İtalya	52
3.4. Meksika ve Kurumsal Devrimci Parti	55
3.5. Rusya Federasyonu ve Partili Yarı Başkanlık Sistemi İçinde Hâkim Parti Tecrübesi.....	61
3.6. Japonya'da Hâkim Parti Deneyimi: Liberal Demokrat Parti.....	68
4. Türkiye'nin Hakim Parti Deneyimi: AK Parti.....	81
4.1. Merkez-Çevre Çatışması ve Farklı Bir Çevre Modeline Doğru.....	81

4.2. Demokrat Parti Hâkim Parti midir?	92
4.3. Hâkim Parti Kavramı Işığında Adalet Partisi.....	107
4.4. AK Parti'nin Dayandığı Tarihsel Miras.....	110
4.5. AK Parti: Ne Kadar Yeni?.....	121
4.6. AK Parti'yi İktidara Taşıyan Bağlam ve 2002 Seçimleri	126
5. Bir Lider Olarak Recep Tayyip Erdoğan'ın Karizması	139
6. AK Parti'ye Kimler, Neden Oy Verdi?	151
7. AK Parti Hükûmetleri.....	167
7.1. Birinci Dönem: 2002-2007.....	167
7.2. İkinci Dönem: 2007-2011.....	174
7.3. Üçüncü Dönem: 2011-2015	188
8. 2015 ve Sonrası.....	205
9. Bir Kırılma: 15 Temmuz Darbe Girişimi.....	211
10. Cumhurbaşkanlığı Sistemine Geçiş ve Sonrası.....	217
11. Sonuç.....	235
Kaynaklar.....	249

Ön Söz

Türkiye'nin ilk ve tek hâkim partisi olan Adalet ve Kalkınma Partisi'nin hâkim partiye dönüşme sürecini analiz ettiğimiz bu çalışma "AK Parti Teşkilatlarının Demokratik Değerlere Bakışı Üzerine Karşılaştırmalı Bir Analiz: Millî Görüşten Muhafazakâr Demokrasiye" başlıklı ilk çalışmamız ile bütünlüklü bir kurguya sahiptir. Söz konusu çalışmamızda hem Antik Yunan'dan günümüze uzanan demokrasi tartışmaları analiz edilmiş hem de İslâm ve modernleşme ilişkisinin engebeli yolculuğu, meseleyi bir mukayese ya da uzlaşmaz bir çatışma ilişkisi üzerinden ele alan anlayışların ötesine geçen bir yaklaşımla işlenmiştir. İslâm ve demokrasi kavramlarının iki ayrı olgu olarak değerlendirildiği ilk çalışmamızda İslâm dininin modernleşme ile ilişkisinin zaman zaman uyum, zaman zaman başkaldırı üreten toplumsal hâlleri üzerinde durulmuştur. Bütün bu zemin inşasından hareketle siyasal İslâmcı bir yapı olan Millî Görüş hareketinin Türkiye siyasi tarihi içinde oturduğu pozisyon analiz edilmeye çalışılmıştır. Millî Görüş hareketinin Türk modernleşmesi ile girdiği mücadeleden neleri feda ederek ve ne tür hasarlar alarak çıktığı ve bu sürecin Parti'nin dönüşümüne ne derecede etki ettiği soruları cevaplanmaya

çalışılmıştır. Dolayısıyla ilk çalışmamızda mercek, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin içinden geldiği siyasal İslâmcı Millî Görüş geleneği ile bağlantılı ve ayrıksı yanlarının analizine yönelmiştir. Bu dönüşümün izleri, teşkilatların düşünsel arka planı, algı, tutum ve demokratik değerlere bakışı üzerinden tarif edilmeye çalışılmıştır. İrdelediğimiz ana mesele, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin ayrıldığı gelenekten ne derecede farklılaştığı, ne denli yeni ve özgün bir oluşum olduğu ve Türkiye'nin siyasi tahayyülünde ne tür atılımlar gerçekleştirdiğidir.

2016 yılında çalışmalarına başladığımız “Hâkim Parti Sistemi: Türkiye ve AK Parti'nin Yükselişi” başlıklı incelememiz, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin 2002-2018 arası dönemde elde ettiği seçim başarılarındaki tüm hususlar dikkate alınarak ve Sartori'nin “hâkim parti” (*predominant party*) argümanıya örtüşen bu sürecin etkileri göz önünde bulundurularak kaleme alınmıştır. Bugün iktidarının 18. yılında AK Parti, Türkiye'nin ilk ve tek hâkim partisi olmayı sürdürmektedir. Dolayısıyla Adalet ve Kalkınma Partisi, içinden çıktığı geleneğin kendisine kattıklarıyla, kendisinin siyasi düşüncede ve tahayyülde özgün olarak ürettikleriyle ve kendi içinde geçirdiği dönüşümlerle birlikte artık başlı başına bir olgudur. Türkiye siyasi tarihine damga vurmuş, bir neslin ideoloji, tutum ve davranışlarını etkilemiş, girdiği her seçimde oylarını artırmış, kendisine en yakın muhalif partiyle kıyaslandığında iki katı kadar fazla oy almış, tüm kurumlarıyla toplumsal ve siyasal dokuya nüfuz etmiş, muhalifler de dâhil bütün toplumsal kesimler tarafından etkinliği ve gücü kabul edilmiş, nihayetinde Türk siyasi düşüncesinde radikal bir kırılmaya ve atılıma tekabül eden köklü bir yapı olarak karşımızda durmaktadır. Gelecek dönemde de partinin hâkimiyetini kaybetmeyeceğine dair kanaat, muhalifler de dâhil toplumun bütün unsurlarınca benimsenmiş ve içselleştirilmiştir.

Adalet ve Kalkınma Partisi, Türkiye'nin ilk ve tek hâkim partisi olarak içinde bulunduğumuz yüzyılda Türk ve dünya siyasetine damgasını vurmuştur. Bu bakımdan AK Parti, dünya siyasi konjonktüründe başka bağlamlarda da karşımıza çıkan hâkim parti örneklerinin oluşturduğu siyasi örüntüye eklenir. Bu husus; İsveç, Tayvan, İtalya, Meksika, Rusya ve Japonya'daki özgül hâkim parti sistemi örnekleri üzerinden ortaya konmuştur. Hâkim parti sisteminin dünyadaki örneklerinin ortaya çıkardığı şablon ile AK Parti iktidarının özellikleri örtüşmektedir. Bununla birlikte çalışmamızda aynı zamanda Parti'nin hâkimiyetini üreten özgül koşullar da değerlendirilmiştir. AK Parti'nin hâkim parti olması Türkiye'nin hangi özgül koşullarında ortaya çıkmıştır, geldiği gelenek buna nasıl bir dayanak oluşturmuştur, siyasal ve düşünsel arka planında ne tür değişimler gerçekleşmiştir, bu değişim süreçlerinde hâkimiyetini pekiştiren koşullar ve siyasi bağlamlar ne olmuştur, Türkiye'nin siyasi hayatını uzun süre tahakkümü altına almış siyasi düşünce yapılarında ve paradigmalarında ne tür farklılıklara ve kırılmalara yol açmıştır, seçmen tabanını bu kadar uzun süre konsolide etmeyi nasıl başarmıştır, karizmatik liderlik olgusu partinin hâkimiyetini kurmasında ne ölçüde etkili olmuştur gibi meseleler irdelenmiş ve analiz edilmeye çalışılmıştır. Bu bağlamıyla çalışmanın merceği, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin, hâkim parti olarak siyaset ve toplum üzerindeki etkisinin tesisine ve sağlamlaşmasına yol açan koşulların analizine kaydırılmıştır. AK Parti'nin hem içinde bulunduğu hem de hâkim parti olarak yönlendirdiği ekonomik, siyasal, kültürel ve en önemlisi yapısal değişim değerlendirilmiştir.

AK Parti, Türk siyasetinde Cumhuriyet'in ilk yıllarından başlayarak tesis edilen belirlenimci (determinist) ve müte-hakkim siyasi anlayışı tevarüs eden günümüz Türk siyasi

düşüncesini ve pratiğini kökünden sarsarak Türkiye'nin en başından beri eksikliğini çektiği demokratik sivil toplum tahayyülünü, Türkiye'nin sosyal ve siyasi hayatına entegre etme yolunda emsalsiz adımlar atmıştır. Toplumun hiçbir tabakası ve unsuru dışlanmaksızın, sosyal içermeye (*social inclusion*) dayalı bir toplumsal inşa sürecinin sonucunda Türkiye, demokrasinin aslî öğelerinin toplumsal yapıya kökten nüfuz ettiği ve sivil toplum anlayışının sosyal hayata gerçek anlamda eklemlendiği bir siyasal ve toplumsal tahayyülün hayata geçişine tanık olmuştur. İşte elinizdeki çalışma, AK Parti'nin iktidara geldiğinde Türk siyasetinde hüküm süren çatışmaya dayalı siyasi paradigmayı nasıl dönüştürdüğünü ve bu dönüşümün gerek siyasi gerekse toplumsal içerimlerini çeşitli boyutlarıyla ortaya sermeyi amaçlamaktadır.

Bu eser, uzun yıllar süren bir literatür çalışması ve parlamentoda bulunduğumuz zaman boyunca elde ettiğimiz deneyimler ışığında kaleme alınmıştır. Bizi bu konuda çalışmaya teşvik eden ve yalnız bırakmayan asistanımız Esin Kumral'a, İstanbul Aydın Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanı Doç. Dr. Mustafa Aydın'a, çalışmalarımı değerlendirerek değerli fikir ve görüşleri ile katkı sunan İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Celal Nazım İrem hocamıza ve editöryal desteği ile metnin zenginleşmesine katkı sunan Sayın Abdulhakim Kılınç'a teşekkürü bir borç biliriz. Elbette teşekkürün en büyüğü, hiçbir konuda desteğini esirgemeyen ve beni yalnız bırakmayan eşim ve ailemdir. Onların müşfik desteği, sabrı ve fedakârlığı olmasaydı bu eserin üzerinde yıllarca yoğunlaşabilecek, uzun saatler süren okumalarımıza odaklanabilecek esenlik ve huzura ulaşmamız mümkün olmazdı.

Netice olarak gayret bizden tevfik elbette ve muhakkak Allah'tandır (cc).

Kaynaklar

- Abdelhalim, A. vd. (2014, Aralık). *2014'te Türkiye: siyaset, hukuk ve insan hakları, dış politika, ekonomi, eğitim, medya*. 113, İstanbul: SETA.
- Acun, C. vd. (2013, Aralık). *2013'te Türkiye*. 74, İstanbul: SETA.
- Açikel, F. (2006). Entegratif toplum muarızları: merkez çevre paradigması üzerine eleştirel notlar. *Toplum ve Bilim*, 105, 30-69.
- Adalet ve Kalkınma Partisi Seçim Beyannamesidir (2002). *Her şey Türkiye için*. Erişim tarihi: 26.06.2020, <https://acikerisim.tbmm.gov.tr/xmlui/bitstream/handle/11543/954/200304063.pdf?sequence=1&isAllowed=y>.
- Ağır, O. ve Baharççek, A. (2015, İlkbahar). Rusya Federasyonu'nda demokrasinin yerleşmemesinin nedenleri. *Akademik Yaklaşımlar Dergisi*. 6(1), 45-63.
- Ağrbaşı, A. M. (2019). *Milli görüş siyaseti: Milli Nizam Partisi'nden Fazilet Partisi'ne*. İstanbul: Kopernik Yayınları.
- Ahmad, F. (1996). *Demokrasi sürecinde Türkiye 1945-1980*. İstanbul: Hil Yayınları.
- Ak, G. (2019). 9 subay olayı. *Türkiye'nin 1950'li yılları*. M.K. Kaynar (Haz.), İstanbul: İletişim Yayınları.
- Akarçay, P. (2016, Eylül-Ekim). Türkiye ve İsveç'te siyasal kültürün siyasal katılıma etkisi. *Akademik Bakış Dergisi*, 57, 391-403.

- Akbulut, Ö. Ö. (2004). Yerel seçimlerin yerelliği. *Kamu Yönetimi Dünyası Dergisi*, 17-18, 43-48.
- Akdağ, M. (2018). Yakın çalışma arkadaşlarının izlenimleriyle geçmiş merkez sağ liderleriyle Recep Tayyip Erdoğan'ın siyasal liderlik pratiğinin karşılaştırılması. *Political communication in theory and practice: non-Western approaches (proceeding book)*. Aydın: Adnan Menderes Üniversitesi, 249-274.
- Akdoğan, Y. (2003). *Muhafazakar demokrasi*. Ankara: AK Parti Yayınları.
- Akdoğan, Y. (2017). *Siyasal liderlik ve Erdoğan*. İstanbul: Turkuvaz Kitap
- Akgün, B. (2007). *Türkiye'de seçmen davranışı, siyasi partiler ve siyasal güven*. Ankara: Nobel Yayınları.
- Akhundova, J. (2013, Haziran). Rusya'nın siyasal partileri ve milliyetçilik görüşleri. *Uluslararası Avrasya Sosyal Bilimler Dergisi*, 11(4), 54-66.
- Akın, H. M. (2017, Ekim). Türkiye siyasi tarihinde ve sosyolojisinde Necmettin Erbakan ve Millî Görüş hareketinin konumu. *Doğumunun 90.yılında Erbakan sempozyumu (28-30 Ekim 2016) kitabı*. Konya: Necmettin Erbakan Üniversitesi Kültür Yayınları.
- Akın, H. M. ve Coşkun, B. (2017, Kış). Türkiye siyasi kültüründe sağ-sol ayrımı ve Milli Görüş Hareketi. *Turkish Studies*, 12(8), 1-10.
- Akıncı, A. (2013, Aralık). Türk siyasal hayatında 1980 sonrası darbeler ve e-muhtıra. *Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 15(2), 39-58.
- Akman Arslan, C. (2012, March). The 2011 parliamentary elections in Turkey and challenges ahead for democratic reform under a dominant party system. *Mediterranean Politics*, 17(1), 77-95.
- AK Parti Kalkınma ve Demokratikleşme Programı (2002). <https://acikerisim.tbmm.gov.tr/xmlui/bitstream/handle/11543/926/200205071.pdf?sequence=1&isAllowed=y>, Erişim: 26.06.2020.

- Aksakal, H. (2012). Japon ve Türk modernleşmelerinin karşılaşmalı tarihi üzerine bir değerlendirme: Gerçekten Japon mucizesi vs. Türk usulü mü?. *Selçuk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dergisi*, 0(27), 83-108.
- Aksaraylı, M. F. (2015). Dönüştürücü liderlik ve değişimde dönüştürücü liderlik paradigması. *Süleyman Demirel Üniversitesi Vizyoner Dergisi*, 6(12), 108-124.
- Alagöz Akçadağ, E. (2016, 7 Ocak). Yaklaşan Tayvan başkanlık seçimlerine doğru, Bilgesam Analiz/ Doğu Asya ve Pasifik.
- Albayrak, M. (ty). Demokrat Parti döneminde genel ve yerel seçimler 1950-1960, <http://www.mustafaalbayrak06.com/tr/demokrat-parti-doneminde-genel-ve-yerel-secimler/>, Erişim:11.02.2019
- Albayrak, S. (1989). *Türk siyasi hayatında MSP Olayı*. İstanbul: Araştırma Yayınları.
- Alkan, H. (2016, Güz). 15 Temmuz'u anlamak: Parametreler ve sonuçlar. *Bilgi Dergisi*, 79, 253-272.
- Almanak Türkiye 2006-2008: Güvenlik Sektörü ve Demokratik Gözetim (2009). İstanbul: TESEV Yayınları.
- Altunoğlu, M. (2015). *2015 seçimleri ve Türkiye'de hâkim parti dönemi*. Ankara: SETA Yayıncılık.
- Ankarloo, D. (July 2009). The Swedish welfare model counterarguments to neoliberal myths and assertions. Paper prepared for Association of Heterodox Economics Conference, London.
- Arian, A. and Barnes, S. H. (1974). The dominant party system: a neglected model of democratic stability. *The Journal of Politics*, 36(3), 592-614.
- Arndt, C. (2013). *The electoral consequences of third way welfare state reforms*. Amsterdam: Amsterdam University Press.
- Arslan, A. (2015). *Modern dünyada Müslümanlar*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Arslan, R. ve Ayhan, E. E. (2018). İktisadi kalkınmada bir başarı öyküsü Tayvan. *Sosyal ve Beşeri Bilimler Dergisi*, 10(1), 62-75.

- Aslan, A. (2013). The impossibility of society: beyond center-periphery relations in Turkey. *İnsan & Toplum Dergisi*, 3(5), 37-54.
- Aslan, A.(2015). *7 Haziran'dan 1 Kasım'a Türkiye'de siyaset ve seçimler*. Ankara: SETA Yayıncılık.
- Aslan, A. (2017). *Yerli ve millî siyaset, kuruluşundan bu yana AK Parti: Toplum*. Ankara: SETA Yayıncılık.
- Aslan, S., Taylan, Ö. ve Baştuğ, D. (2016, Güz). Gezi parkı eylemlerinin farklı boyutlarıyla bir değerlendirmesi. *Birey ve Toplum*, 6(12), 153-177.
- Avcı, Ö. (2012). *İstanbul'da dindar üniversite gençliği: iki dünya arasında*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Aykanat, Z. ve Yıldız T. (2016). Karizmatik liderlik ve örgütsel yenilikçilik üzerine bir araştırma. *Girişimcilik ve Kalkınma Dergisi*, 11(2), 198-228.
- Bağımsız Seçim İzleme Platformu (2011, 12 Haziran). XXIV Dönem Milletvekili Genel Seçimi Gözlem Raporu (2011), N. Taştan (Yay. Haz.).
- Baker, A. and Scheiner, E. (2007). Electoral system effects and ruling party dominance in Japan: A counterfactual simulation based on adaptive parties. *Electoral Studies*, 26, 477-491.
- Barış, İ. (2014, Temmuz-Aralık). Muhafazakâr düşüncenin temel değerleri çerçevesinde AK parti. *Muhafazakâr Düşünce Dergisi*, 41-42, 237-255.
- Barut, I. (2015, Mart). 2002-2014 dönemi için farklı bir hükümet sistemi tanımlaması: Türkiye'de başbakanlık hükümeti. *Akademik Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 9, 363-384.
- Başlevent, C. and Akarca, A. T. (2008, 20 November), Micro evidence on inter party vote movements in Turkey: Who voted for AKP in 2002. Munich Personal Repec Archive Paper, Paper No. 11683.
- Başlevent, C. and Akarca, A. T. (2009). Inter-party vote movements in Turkey: the sources of AKP votes in 2007. *İktisat İşletme ve Finans*, 24(285), 32-47.

- Bayraktar, F. (2003). Dünyada ve Türkiye’de doğrudan sermaye yatırımları. Türkiye Kalkınma Bankası A.Ş Genel Araştırmalar, Ankara.
- Bayram, S. (2016). *Türkiye’de başkanlık sistemi tartışmaları: Algular, argümanlar*. Ankara: SETA Yayınları.
- Bekaroğlu, E. A. (2015). Post-laik Türkiye?: AK parti iktidarları ve güncellenen laiklik sözleşmesi. *İnsan ve Toplum Dergisi*, 5(9), 102-122.
- Beren, F. (2013). Seçmen tercihinine etki eden faktörler ve seçim güvenliği: Şanlıurfa ili örneği. *Akademik İncelemeler Dergisi*, 8(1), 191-214.
- Bergh, A. (2011). The rise, fall and revival of the Swedish welfare state: What are the policy lessons from Sweden?. IFN Working Paper No. 873, Stockholm: Sweden.
- Beriş, H. E. (2011, Aralık). AK Parti 2007-2011 seçim beyannameleri: Süreklilik ve değişim, AK Parti Siyaset Akademisi Lider Ülke Lider Türkiye 10. Dönem Ders Notları. Ankara: Adalet ve Kalkınma Partisi (AK Parti) Araştırma ve Geliştirme (AR-GE) Başkanlığı, 109-141.
- Bingöl, Y. ve Mustafa, Ç. (2010). Merkez-çevre teorisi hâlâ Türk siyasetini açıklıyor mu?. *Türkiye Günlüğü Dergisi*, 100, 94-106.
- Bogaards, M. (2004). Counting parties and identifying dominant party systems in Africa. *European Journal of Political Research*, 43(2), 173-197.
- Bora, T. (2017). *Cereyanlar: Türkiye’de siyasi ideolojiler*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Boucek, F. and Bogaards, M. (2010). Conclusion. F. Boucek and M. Bogaards (Eds.), *Dominant political parties and democracy: Concepts, measures, cases ve comparisons*. London ve Newyork: Routledge.
- Bölükbaşı, M. (2012). Millî görüşten muhafazakâr demokrasiye: Türkiye’de 28 Şubat süreci sonrası İslâmî elitlerin dönüşümü. *İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi*, 1(2), 166-187.

- Buğra, A. (2008). *Kapitalizm, yoksulluk ve Türkiye'de sosyal politika*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Buluç, B. (1998). Bilgi çağı ve örgütsel liderlik. *Yeni Türkiye Dergisi*, 4(20), 1205-1213.
- Bulut, M. (2016). Çokuluslu meydan okumaya karşı asil milletin direnişi ve yeniden dirilişin dinamiklerine bir bakış. *Adam Akademi Dergisi*, 6(2), 3-30.
- Büyükbaş, H. (2013, Nisan). Japon siyasal sisteminin gelişimi üzerine bir inceleme (1868-2003). *SDÜ Fen Edebiyat Fakültesi*, 28, 43-73.
- Can, İ. (2016). Merkez-çevre düalizmi bağlamında taşranın onto-politik doğası üzerine çıkarımlar. *SEFAD*, 36, 531-556.
- Cansever, N. ve Kiriş, H. M. (2015). Türkiye'de ordu-siyaset ilişkileri çerçevesinde AK parti-TSK etkileşimine bakış. *Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 20(3), 361-384.
- Ceritoğlu, E, Gürcihan, B. H. ve Taşkın, T. (2012, 31 Ağustos). 2001 ve 2008 krizleri sonrası işsizlik oranı gelişmeleri. *Türkiye Merkez Bankası Ekonomi Notları*, 23, 1- 14.
- Crespo, J. A. (1995). The Liberal Democratic Party in Japan: conservative domination. *International Political Science Review*, 16(2), 199-209.
- Çağrı, E. (1999). Avrupa'nın intiharı ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında temel sorunlar. *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 51(1), 259-273.
- Çaha, Ö. (2008). *Türkiye'de seçmen davranışı ve siyasi partiler*. Ankara: Orion Yayınları.
- Çakır, R. (2005). *Millî Görüş Hareketi, modern Türkiye'de siyasi düşününce: İslâmcılık* (6. cilt). İstanbul: İletişim Yayınları.
- Çakmaz, E. (2018, Mayıs). Meksika Birleşik Devletleri başkanlık sistemi. *Sosyal Bilimler Dergisi / The Journal of Social Science*, 23, 253-273.
- Çarkoğlu, A. (2002). The rise of the new generation pro-Islamists in Turkey: The justice and development party phenomenon

- in the November 2002 elections in Turkey. *South European Society and Politics*, 7(3), 123-156.
- Çeker, F. (2016). AK Parti dönemi ordu ve siyaset ilişkiler. S. Aslan ve Y. Demirhan (Ed.), *Türk siyasal hayatında AK Parti dönemi: kamu yönetiminde değişim, kamu politikaları, kurumsal ilişkiler*. Bursa: Ekin Basın Yayın Dağıtım.
- Çelik, N. B. (2002). Kemalizm hegemonik bir söylem. *Modern Türkiye'de siyasi düşünce: Kemalizm* (2. Cilt). İstanbul: İletişim Yayınları.
- Çetin, G. N. ve Beceren, E. (2007). Lider kişilik Gandhi. *Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 3(5), 111-132.
- Çetin, S. (2013, Ocak). SDE Analiz, 10 yıllık reform döneminde insan hakları gelişmeler ve beklentiler. Stratejik Düşünce Enstitüsü.
- Çınar, M. (2005). *Siyasal bir sorun olarak İslâmcılık*. Ankara: Dipnot Yayınları.
- Çiğdem, A. (2014). *Geleneği eskitmek: AKP ve Türkiye*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Çinko, L. (2006). Seçmen davranışları ile ekonomik performans arasındaki ilişkilerin teorik temelleri ve Türkiye üzerine genel bir değerlendirme. *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 61(1), 103-116.
- Çolak, Ç. D. (2016, Mart). Osmanlı İmparatorluğu'ndaki idari reform hareketleri üzerine bir değerlendirme. *Akademik Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 23, 397-416.
- Dani, R. (2016, Ağustos). Türkiye'nin şaşırtıcı darbesi. *15 Temmuz darbe girişimi ve millet'in zaferi*. İstanbul: DÜBAM Dünya Bülteni Araştırma Masası, 16-19.
- Değertekin, E. A. (2008, Kasım). Tayvan sermaye piyasası. *Sermaye Piyasasında Gündem Dergisi*, 75, 22-34.
- Devran, Y. ve Özcan, Ö. F. (2016). 1960'tan 2016'ya askeri darbe ve muhtıra metinleri anlamlar amaçlar niyetler ve ideolojiler. *İNİF E-Dergi*, 2(1), 7-20.

- Doğanay, T. C. (2014). Adalet ve Kalkınma Partisi'nin muktedir iktidarı ve sistem meşrulaştırması. *MÜ Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 16(27): 65-72.
- Doğanay, Ü. (2007). AKP'nin demokrasi söylemi ve muhafazakârlık: muhafazakâr demokrasiye eleştirel bir bakış. *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 62(1), 65-88.
- Donovan, M. (1990). *Centre domination and party competition: Christian democratic party strategy in Italy: 1943-89*. A thesis submitted in fulfilment of the requirements for the degree of doctor of philosophy, The London School of Economics and Political Science, University of London.
- Durkal, E. M. ve Karahöyük, M. (2017). Yarı başkanlık sistemi ve Rusya Federasyonu örneği. *ERÜHFD*, 12(1), 53-90.
- Dursunoğlu, İ. (2016), Türk siyasi hayatında merkez-çevre ikilemi: Millî Nizam Partisi (MNP) örneği. *International Journal of Academic Value Studies*, 2(3), 48-55.
- Duverger, M. (1954). *Political parties: their organisations and activity in the modern state*. London: Methuen.
- Ekinci, Y. (2013, 19 Nisan). Merkez-çevre ilişkileri bağlamında Türkiye'de toplum ve siyaset, Hürbakış, <http://hurbakis.net/content/merkez-cevre-iliskileri-baglaminda-turkiyede-toplum-ve-siyaset>.
- Erbay Özkan, N. (2019, Ocak). Kur atakları ve Türkiye'nin ağustos 2018 deneyimi. Polis Akademisi Ekonomi Güvenliği.
- Ercins, G. (2007). Türkiye'de sosyo-ekonomik faktörlere bağlı olarak değişen seçmen davranışı. *C.Ü. İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 8(2), 25-40.
- Erdem, K. (2015). Parlamenter sistem ve Hâkim Parti Olgusu: Güney Afrika Örneği. H. Yapıcı Kaya (Ed.), *Karşılaştırmalı hükümet sistemleri parlamenter sistem: Almanya, Güney Afrika, Hindistan, İtalya, İngiltere, Japonya örnekleri*. Ankara: TBMM Araştırma Merkezi Yayınları, 105-139.
- Erdoğan, R. T. (2004). UMDS açılış konuşması. *Uluslararası Muhafazakârlık ve Demokrasi Sempozyumu (UMDS)*. Ankara: AK Parti Yayınları.

- Esayan, M. (2014). *30 Mart'a doğru Adalet ve Kalkınma Partisi*. Ankara: SETA Yayıncılık.
- Esenbel, S. (2000, Bahar). Türk ve Japon modernleşmesi: Uygarlık süreci kavramı açısından bir mukayese. *Toplum ve Bilim Dergisi*, 84, 17-35.
- Evcimen, G. (1992). Başkanlık hükûmeti sistemi: Ratio politica'sı ve Türkiye. *Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*, 47(1), 317-334.
- Ferik, M. (2015). *Recep Tayyip Erdoğan'lı yıllar*. İstanbul: E-Kitap Projesi.
- Friedrich, C. J. (1961). Siyasi liderlik ve karizmatik iktidar meselesi. *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 16(2), 127-149.
- Gang, L. and Wu, W. (2017, October). The transition of party system in Taiwan: divergence or convergence?. *China Review*, 17(3), 141-166.
- Gidersoy, B. (2017). Başkanlık hükûmeti sistemi ve Türkiye için geçerliliği. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 9(19), 500-519.
- Giliomee, H. and Simkins, C. (1999). *The awkward embrace: one-part domination and democracy in industrialising*. Amsterdam: Routledge.
- Göçek, F. M. (1999). *Burjuvazinin yükselişi imparatorluğun çöküşü: Osmanlı batululaşması ve toplumsal değişim*. Ankara: Ayraç Yayınevi.
- Gökçe, O., Akgün, B. ve Karaçor, S. (2002). 3 Kasım seçimlerinin anatomisi: Türk siyasetinde süreklilik ve değişim. *SÜ İİBF Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 2(2), 1-36.
- Gökdeniz, K. (2016). Ekim Devrimi'nden federasyona Rusya'da rejim yapılanması. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 15(57), 440-462.
- Gözler, K. (2017). *Kısa anayasa hukuku*. Bursa: Ekin Yayınevi.
- Greene, K. F. (2010). A resource theory of single party dominance: The PRI in Mexico. F. Boucek and M. Bogaards (Eds.), *Dominant political parties and democracy: concepts, measures, cases and comparisons*. London and Newyork: Routledge.

- Gül, H. (2008, Ocak-Nisan). Demokrasi kuramları bağlamında AKP'nin yeni anayasa girişiminin ve demokrasi anlayışının bir değerlendirmesi. *Toplum ve Demokrasi Dergisi*, 2(2), 159-180.
- Gülener, S. ve Miş, N. (2017). *Cumhurbaşkanlığı sistemi*. Ankara: SETA Yayınları.
- Güler, T. (2018). Cumhurbaşkanlığı hükûmet sistemi ve kamu yönetimine etkileri. *Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 21(39), 299-322.
- Güneş, G. (2013). Çanakkale'de Demokrat Parti döneminde seçimler. *Marmara Üniversitesi Siyasal Bilimler Dergisi*, 1(1), 67-85.
- Güngör Akkan, F. (2017). Meksika'da Kurumsal Devrim Partisi ve istikrar arayışı. *Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 4(10), 191-206.
- Güngörmez, B. (2013, Güz). Modern Mesihler: Gezi hadisesinin politik teolojisi. *Liberal Düşünce Dergisi*, 72, 127-132.
- Gür, N., Dilek, Ş., Tatlıyer, M., İstikbal, D. ve Yanartaş, M. (2018). *2018'de ekonomi*. Ankara: SETA Yayınları.
- Gürsoy, Y. (2012). *Türkiye'de sivil-asker ilişkilerinin dönüşümü*. İstanbul: İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Hale, W. ve Özbudun, E. (2010). *Türkiye'de İslâmcılık demokrasi ve liberalizm: AKP olayı*. İstanbul: Doğan Kitap.
- Hamdemir, B. ve Çelik, A. (2018). Türkiye'de parti sistemleri. *Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi*, 67(4), 697-733.
- Humanrights Watch World Report (2018), https://www.hrw.org/sites/default/files/world_report_download/201801world_report_web.pdf, Erişim: 31.01.2019.
- IPSOS (2020, 13 Temmuz). 14. dönem koronavirüs salgını ve toplum araştırması.
- IPSOS Sosyal Araştırmalar Enstitüsü (2014). Sandık sonrası araştırması: 30 Mart 2014.
- IPSOS Sosyal Araştırmalar Enstitüsü (2015, 4 Kasım). 1 Kasım 2015 genel seçim sandık sonrası araştırması.

- İrem, N. (2004). Jakobenizm - cumhuriyetçilik açmazında Kemalist radikalizm. *Dokuz Eylül Üniversitesi İşletme Fakültesi Dergisi*, 5(2), 1-25.
- Jacobs, J. B. (2014, July). Taiwan's colonial experiences and the development of ethnic identities: Some hypotheses. *Taiwan in Comparative Perspective*, Vol. 5, 47-59.
- Kagarlitski, B. (2008). *Bugünkü Rusya: Neoliberalizm, otokrasi ve restorasyon*. İstanbul: İthaki Yayınları.
- Kalaycıoğlu, E. (2007). 1960 sonrası Türk politik hayatına bir bakış: demokrasi neo-patrimonyalizm ve istikrar. E. Kalaycıoğlu ve A. Y. Sarıbay (Ed.), *Türkiye'de politik değişim ve modernleşme*. Bursa: Alfa Aktüel Yayıncılık, 471-500.
- Kamikawa, R. (2016). The failure of the Democratic Party of Japan: The negative effects of the predominant party system. *Social Science Japan Journal*, 19(1), 33-58.
- Kantar, G. (2016). *Türk siyasetinde politik dil kullanımı: Recep Tayyip Erdoğan'ın miting konuşmalarının söylem dilinin içerik analizi ile incelenmesi* (Yayınlanmamış Doktora Tezi). İstanbul: Maltepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Kapusuzoğlu, M. (2011). Ekonomik kriz, 2002 seçimleri ve seçmen tercihi. *Sosyal ve Beşeri Bilimler Dergisi*, 3(2), 121-131.
- Kara İncioğlu, N. (2000). Türkiye'de çok partili sisteme geçiş ve demokrasi sorunları. .
- Kalaycıoğlu ve A. Y. Sarıbay (Ed.), *Türkiye'de politik değişim ve modernleşme*. İstanbul: Alfa Yayınları.
- Karabulut, B. (2016, Güz). 15 Temmuz ve Türk ulusal kimliğinin uyanışı: Konstrüktivist teori perspektifinde bir analiz. *Bilgi Dergisi*, 79, 1-22.
- Karagöl, E. T. (2013). *AK Parti dönemi Türkiye ekonomisi*. Ankara: SETA Yayıncılık.
- Karagöl, E. T. (2016). 15 Temmuz darbe girişimi ve Türkiye ekonomisi. *Adam Akademi Dergisi*, 6(2), 37-50.
- Karahöyük, Mustafa (ty). Rusya Federasyonu'nun tarihsel sistemi ve devlet yapısı. Abant İzzet Baysal Üniversitesi https://www.academia.edu/8630911/RUSYA_FEDERASYONU_NUN_S%

- C4%B0YASAL_S%C4%B0STEM%C4%B0_ve_DEVLET_YAPISI. Erşim: 20.07.2020.
- Karpat, K. (2004). *Studies on Turkish politics and society*. Leiden: Koninklijke Brill NV.
- Kasaba, R. (1998). Eski ve yeni arasında Kemalizm ve modernizm. R. Kasaba, S. Bozdoğan (Ed.), *Türkiye'de modernleşme ve ulusal kimlik*, İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları.
- Kaya, M. O. (2013). Vesayet demokrasisi ve Türkiye örneği. *Afyon Kocatepe Üniversitesi İİBF Dergisi*, 15(2), 491-538.
- Kayalı, K. (2015). *Ordu ve siyaset: 27 Mayıs-12 Mart*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Kemahlioğlu, Ö. (2015). Winds of change? The June 2015 parliamentary election in Turkey. *South European Society and Politics*, 20(4), 445-464.
- Keyder, Ç. (2014). *Devlet ve sınıflar*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Keyman, F. (2014, Mayıs). AK Parti egemen parti ve yeni Türkiye. *İletişim ve Diplomasi: Özel Sayı: 30 Mart 2014 Yerel Seçimleri*, 143-151.
- Kılınç, T. (1996). Liderlikte durumsallığın ötesi (II): karizmatik liderlik yaklaşımı. *İ.Ü. İşletme Fakültesi Dergisi*, 25(2), 67-108.
- Kılınç, Z. A. (2015). Başkanlık sistemi ve güçlü tek parti hükümeti. *International Journal of Political Studies*, 1(2), 12-24.
- Kıncal, A. (2016). Japon kalkınması: Tarihsel süreç ve politikalar. *DERİN Dokuz Eylül Üniversitesi Araştırma ve İnovasyon Dergisi*, 6, 76-86.
- Kızıltoprak Tuğ, A. A. (2018, Kasım). Türk siyasetinde Recep Tayyip Erdoğan'ın karizmatik liderliği. *Sosyal Bilimler Dergisi*, 30, 613-638.
- Kocabaş, S. (1997). *Refahiyol Hükümeti sonunun perde arkası*. Kayseri: Vatan Yayınları.
- Koçal, V. A. (2011, 16 Aralık). AK Parti'nin demokratikleşme programının temelleri: Küreselleşmenin Türkiye'de siyaseti yeniden inşası, Siyasal İlimler Türk Derneği 10. Lisansüstü Konferansı, Ortadoğu Teknik Üniversitesi.

- Koçal, V. (2012, Yaz). Çevreden merkeze yönelim bağlamında Türkiye’de muhafazakârlığın dönüşümü: Siyasal İslâmcılıktan muhafazakâr demokrasiye AK Parti örneği. *Bilgi Dergisi*, 1(24), 81 -111.
- Komsuoğlu, A. ve Eskişar Kurtoğlu, G. M. (2009). *Siyasal İslâm’ın farklı yüzleri*. İstanbul: Profil Yayınları.
- KONDA Barometresi Siyasal ve Toplumsal Araştırmalar Dizisi (2011, Temmuz). 4. Ara Rapor, KONDA.
- KONDA Nisan 19 Barometresi. (2019, Nisan). 31 Mart Yerel Seçimlerinin Sayısal Analizi. Erişim: 08.05.2020 https://konda.com.tr/wp-content/uploads/2019/05/1904Nisan_Barometre_97_Kamuoyu.pdf.
- KONDA Siyasi Eğilimler Araştırmaları Özet Raporu (2007, 18 Temmuz). http://konda.com.tr/wp-content/uploads/2017/02/2007_07_KONDA_Siyasal-Egilimler_Ozet-Raporu.pdf, Erişim: 14.02.2019.
- Koray Meryem (2015). AKP dönemi: Neo-liberalizm, neo-muhafazakarlık, neo-popülizm beşiğinde sallanan sosyal devlet ve sosyal politika. *Himmat fitrat piyasa: AKP döneminde sosyal politika*. M. Koray, A. Çelik (Der.), İstanbul: İletişim Yayınları.
- Sayan Koytak, A. H. (2014). Türkiye’de sosyal yardım ve sosyal politikadaki dönüşüm: AK Parti modeli. *AK-İŞ Uluslararası Emek ve Toplum Dergisi*, 3(5), 70-89.
- Köse Ceceli, S. (2012). Müzakereci demokrasi kuramı ve toplumsal ve politik dönüşümün imkânları: Kürt açılımı üzerine bir inceleme. *Journal of Global Studies Special*, 4(2), 89-116.
- Kurtbaş, İ. (2017, Spring). Türkiye’de politik değişim ve siyasi elitler: Merkez-çevre kuramının gözden geçirilmesi ve Türkiye’de bir elit koalisyonu olarak yeni elitler. *The Journal of Academic Social Science Studies*, 54, 179-204.
- Küçükömer, İ. (2009). *Batılılaşma ve düzenin yabancılaşması*. İstanbul: Profil Yayıncılık.

- Langfield, D. (2014). Opposition growth in dominant party systems: coalitions in South Africa. *Government and Opposition*, 49(2), 290-312.
- Langston, J. (2002, Autumn). Breaking out is hard to do: exit, voice, and loyalty in Mexico's one-party hegemonic regime. *Latin American Politics and Society*, 44(3), 61-88.
- Langston, J. and Morgenstern, S. (2009, January). Campaigning in an electoral authoritarian regime: The case of Mexico. *Comparative Politics*, 41(2), 165-181.
- Levite, A. and Tarrow, S. (1983). Legitimation of excluded parties in dominant party systems: a comparison of Israel and Italy. *Comparative Politics*, 15(3), 295-327.
- Mardin, Ş. (1990). Türk siyasasını açıklayabilecek bir anahtar: Merkez-çevre ilişkileri. *Türkiye'de Toplum ve Siyaset*. İstanbul: İletişim Yayınları, 34-76.
- McBeath, G. A. (1997, October). Transformation of the Chinese Nationalist Party (KMT): adjusting to liberalization. *American Journal of Chinese Studies*, 4(2), 209-237.
- McDonald, R. H. (1971). *Party systems and elections in Latin America*, Chicago: Markham.
- Metin, A. (2019). Türkiye'nin 1960-1980 dönemindeki parti sisteminin değerlendirilmesi. *Gümüşhane Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Elektronik Dergisi*, 10(3), 598-609.
- Millî Nizam Partisi Program ve Tüzük (ty). <https://acikerisim.tbmm.gov.tr/xmlui/handle/11543/801>, Erşim: 20.07.2020.
- Mishima, K. (2015). Unattainable mission? The Democratic Party of Japan's unsuccessful policymaking system reform. *Asian Politics & Policy*, 7(3), 433-454.
- Miş, N. ve Duran, B. (2017). *Türkiye'de siyasal sistemin dönüşümü ve Cumhurbaşkanlığı Sistemi*. İstanbul: SETA Yayıncılık.
- Miş, N. ve Duran, H. (2019). İttifaktan blok siyasetine: 31 Mart yerel seçimleri. *Adam Akademi*, 9(2), 363-393.
- Muş, M. (2017). *Ekonomik kalkınma ve demokrasi ilişkisi*. İstanbul: İşaret Yayınları.

- Müftüler Baç, M. ve Keyman, F. (2012). Turkey under the AKP: The era of dominant party politics. *Journal of Democracy*, 23(1), 85-99.
- Nebati, N. (2014). *AK Parti teşkilatlarının demokratik değerlere bakışı üzerine karşılaştırmalı bir analiz: Millî Görüşten muhafazakâr demokrasiye*. İstanbul: Alfa Kitap.
- Nwokora, Z. and Pelizzo, R. (2014). Sartori reconsidered: Toward a new predominant party system. *Political Studies*, 62(4), 824-842.
- Oktar, S. ve Varlı, A. (2010). Türkiye’de 1950-54 döneminde Demokrat Parti’nin tarım politikası. *Marmara Üniversitesi İİBF Dergisi*, 28(1), 01-22.
- Okutan, Ç. M. (2006). Adalet ve Kalkınma Partisi: muhafazakâr mı demokrat mı?, Hıristiyan. demokrasinin Müslüman ver-siyonu mu?. *Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enst-tüsü Dergisi*, 8(1), 307-324.
- Olçok, E. (2012). Erol Olçok’la söyleşi: Yüzde 60 oya neden ulaş-mayalım?. *CNBC-E Business*, 60.
- Ökten, K. H. (2003). Aristoteles’in seçimi: Prohairesis. *Cogito*, 43. İstanbul: YKY.
- Öncü, A. S. (2014, Aralık). Demokrat Parti dönemi Türkiye İtalya ilişkileri. *Türk Dünyası Araştırmaları*, 213, 113-142.
- Östberg, K. (2012). Swedish social democracy after the Cold War whatever happened to the movement?. B. Evans and I. Schmidt (Eds.), *Social democracy after the cold war*, At-habasca University: AU Press.
- Özbudun, E. (1964). M. Düverger’in siyasal partileri ve siyasal partilerin incelenmesinde bazı metodolojik problemler. *Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi*, 21(1), 23-51.
- Özbudun, E. (2016). *Otoriter rejimler seçimsel demokrasiler ve Türkiye*. İstanbul: İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Özçelik Kaya, P. (2010), Demokrat Parti’nin demokrasi söylemi. *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 65(3), 163-187.
- Özdemir, H. (2015). 28 Şubat arifesinde ve ertesinde iki Millî Görüş partisi: Refah Partisi (RP)-Fazilet Partisi (FP) (karşılaştırmalı

- bir analiz). *Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 20(2), 165-193.
- Özkan, A. (2016). *7 Haziran ve 1 Kasım seçimlerinde siyasal iletişim*. Ankara: SETA Yayınları.
- Özsağır, A. (2011). *Dönüşen Türkiye’de ekonomideki dönüşüm zamanları, Ak Parti siyaset akademisi lider ülke lider Türkiye 10. dönem ders notları*. Ankara: Adalet ve Kalkınma Partisi (AK PARTİ) Araştırma ve Geliştirme (AR-GE) Başkanlığı.
- Pempel, T. J. (1990). Introduction. T.J Pempel (Eds.), *Uncommon democracies: The one party dominant regimes*. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Peter, B. (1973). On the obsolescence of the concept of honor. *The homeless mind, modernization and consciousness*. New York: Vintage.
- Poli, E. E. and Shirk, D. A. (2012). *Contemporary Mexican politics*. Lanham, Md.: Rowman & Littlefield Publishers.
- Reuter, J. O. (2009). Dominant party regimes and the commitment problem: The case of United Russia. *Comparative Political Studies*, 42(4), 501-526.
- Reuter, J. O. (2010). The politics of dominant party formation: United Russia and Russia’s governors. *Europe-Asia Studies*, 62(2), 293-327.
- Rosenzweig, C. S. (2015). Does electoral competition affect public goods provision in dominant party regimes. *Electoral Studies*, 39, 72-84.
- Roskin, M. (2012). *Çağdaş devlet sistemleri: Siyaset, coğrafya, kültür*. Ankara: Adres Yayınları.
- Saç, S. (2017). İlmli mücadeleden radikal önlemlere: 27 Mayıs 1960. M. K. Kaynar (Haz.), *Türkiye’nin 1960’lı yılları*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Safi, İ. (2007). *Türkiye’de muhafazakâr siyaset ve yeni arayışlar*. Ankara: Lotus Yayınları.
- Sarıbay, A. Y. (2001). *Postmodernite sivil toplum ve İslâm*. İstanbul: Alfa Yayınları.

- Sartori, G. (2005). *Parties and party systems: A framework for analysis*. ECPR Press, Essex. (Original work published 1976.).
- Saygılı, R. (2014). Siyasi lider söylemlerinin vatandaşların siyasi parti tercihi üzerindeki olası etkileri: 2011 genel seçimlerine yönelik bir alan araştırması. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 32, 103-113.
- Saylan, İ. ve Doğan, E. (2017). *Kemalizm ve Tek Parti dönemi: Tanımlamaya ve anlamaya yönelik farklı yaklaşımlar*. Ankara: Efil Yayınevi.
- Scheiner, E. (2012). The electoral system and Japan's Partial Transformation: Party system consolidation without policy realignment. *Journal of East Asian Studies*, 12, 351-379.
- Schneider, S. and Abedi, A. (2011, August). Dominant party regimes in Canada and Australia: Going the way of the dodo bird?. Conference Paper , *SSRN Electronic Journal*, 1-20.
- Seçim Sonrası Gündem Araştırması (2011, Haziran). GENAR.
- Serrano, M. (1994). The end of hegemonic rule? Political parties and the transformation of the mexican party system, party politics. N. Harvey and M. Serrano (Eds.), *Uncommon democracy: Political parties and elections in Mexico*. London: Institute of Latin American Studies, 1-24.
- Shils, E. (2002). Merkez ve çevre. *Türkiye Günlüğü Dergisi*, 70, 86-96.
- Sitembölükbaşı, Ş. (2005). 2002 genel seçimlerinde 1995 ve 99 yıllarına göre seçmenlerin gözünde öncelikli sorunlar ve parti tabanlarındaki oy kaymaları: Isparta örnek olayı. *Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi*, 10(1), 85-99.
- Solak, M. (2015). İstikrarsız hükümetler ve sürekli reform arayışı: İtalya'da parlamenter sistem. H. Yapıcı Kaya (Ed.), *Karşılaştırmalı hükümet sistemleri parlamenter sistem (Almanya, Güney Afrika, Hindistan, İtalya, İngiltere, Japonya Örnekleri)*, Ankara: TBMM Araştırma Merkezi Yayın, 239-284.
- Swartz, D. (2015). *Kültür ve iktidar: Pierre Bourdieu'nün sosyolojisi*. İstanbul: İletişim Yayınları.

- Şen, F. ve Taşdelen, H. (2019). Haberde söylem üretimi: 2018 döviz kuru krizinin haber medyasındaki yansımaları. *Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi (AKİL)*, 31, 254-275.
- Şen, F. Y. (2015, Nisan-Mayıs-Haziran). Adalet ve Kalkınma Partisinin milliyetçilik söylemi: Bir siyasal söylem çözümlemesi. *Muhafazakâr düşünce: İslâm medeniyetini kuran düşünürler-I*, 44, 157-180.
- Şencan, H. (2015). Japonya hükümet sistemi: Yarışan partiler değişmeyen iktidar. H. Yapıcı Kaya (Ed.), *Karşılaştırmalı hükümet sistemleri: Parlamenter sistem (Almanya, Güney Afrika, Hindistan, İngiltere, İtalya ve Japonya örnekleri)*. Ankara: TBMM Araştırma Merkezi. 287-332.
- Taylor, C. (1989). *Sources of the self, the making of the modern identity*. Cambridge, MA: Harvard University Press [Türkçesi: (2014). *Benliğin kaynakları ve modern kimliğin inşası*. İstanbul: Küre Yayınları].
- Taylor, C. (1995). *The Politics of recognition, philosophical arguments*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Tepe, F. (2015). An introduction to the Swedish welfare state. *İstanbul Ticaret Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 7(1), 261-274.
- Tok, N. ve Koçal, V. (2013). Siyasal iktidarın Weberyan meşruiyet kaynakları açısından bir Adalet ve Kalkınma Partisi analizi. *Manas Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 2(4), 101-143.
- Toksarı, M. ve Dağcı, A. (2016). Seçmen nezdinde AK partinin marka değeri. *Aksaray Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 8(1), 147-156.
- Tomasson, R. F. (1969, August). The extraordinary success of the Swedish Social Democrats. *The Journal of Politics*, 31(3), 772-798.
- Topçu, M. (2017). Kriz liderliği ve krizleri fırsata çevirmede dönüştürücü-vizyoner liderlik. *Akademik Hassasiyetler Dergisi*, 4(8), 71-100.
- Tuğrul, T. (2017, Güz). Millî Görüş hareketinin temel karakterleri. *E-Makâlât Mezhep Araştırmaları Dergisi*, 10(2), 617-657.

- Tuncel, G. (2014, Bahar). Gezi Parkı hadisesinin anatomisi. *Bi-rey ve Toplum Dergisi*, 4(7), 7-22.
- Tuncel, G. ve Gündoğmuş, B. (2012). Türkiye siyasetinde merkez-çevrenin dönüşümü ve geleneksel merkezin konumlanma sorunu. *Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 14(3),137-158.
- Turan, M. A. (2018, September). Türkiye'nin yeni yönetim düzeni: Cumhurbaşkanlığı Hükûmet Sistemi. *Social Sciences Research Journal*, 7(3),42-91.
- TÜİK (2019). Yaşam Memnuniyeti Araştırması 2019, Ankara: Türkiye İstatistik Kurumu.
- Türkiye İnsan Hakları Vakfı 29 Mart 2009 Yerel Seçim Sürecine İlişkin Özel Raporu (2009, 14 Mayıs). Ankara: Türkiye İnsan Hakları Vakfı.
- Uzun, C. D. (2016, Temmuz). *15 Temmuz darbe girişimi sonrası olağanüstü hal ilanı ve sonuçları*. Ankara: SETA Yayıncılık.
- Ünay, S. ve Dilek, Ş. (2017). *15 Temmuz başarısız bir darbe girişiminin ekonomi politikası*. Ankara: SETA Yayıncılık.
- Varel, A. (2019). Ellili yıllarda muhalefet: Hükûmete yönelik temel eleştiriler ve DP karşısında CHP'nin ideolojik konumlanması. (Haz. M. Kaan Kaynar), *Türkiye'nin 1950'li yılları*. (Haz.), İstanbul: İletişim Yayınları.
- Vurgun, Ş. (2015). 1950-1960 dönemi seçim sistemlerinin meclise yansması. *ABMYO Dergisi*, 37, 1-14.
- Wang, T. (2011). 20. yüzyılda Tayvan'ın hukuki gelişimi: Liberal ve demokratik bir ülkeye doğru. *S.D.Ü. Hukuk Fakültesi Dergisi*, 1(1), 235-266.
- Ward, H. (1995). Rational choice theory. D. Marsh and G. Stoker (Eds.), *Theory and methods in political science*. Londra: Macmillan Press, 76-93.
- Ware, A. (1995). *Political parties and party systems*. Oxford: Oxford University Press.
- Weldon, J. (1997). The Political sources of presidentialismo in Mexico. S. Mainwaring and M. Shugart (Eds.), *Presidentialism*

and democracy in Latin America. Cambridge: Cambridge University Press.

- Welle-Strand, A. and Chen, P. ve Ball, G. (2011). The Taiwanese economic miracle: Continuing?. *East Asia*, 28(4), 329-35.
- Yavuz, B. (2015, Mayıs-Haziran). Meksika siyasal sistemi Türkiye için örnek olabilir mi?. *Düşünce Dünyasında TÜRKİZ: Siyasal Sistemler ve Anayasa Dergisi*, 33, 31-56.
- Yıldız, A. (2004, Bahar). AK partinin yeni muhafazakâr demok-ratlığı: Türkiye siyasetinde adlandırma problemi. *Liberal Düşünce Dergisi*, 34, 5-12.
- Yıldız, U. B. (2010). *Avrupa Birliği sürecinde Türkiye’de sivil-asker ilişkileri: Adalet ve Kalkınma Partisi dönemi* (Yayınlanma-mış Doktora Tezi). Dokuz Eylül Üniversitesi, İzmir.
- Yılmaz, N. (2011). 2000’li yıllarda elitlerin dönüşümü: devlet, si-yaset ve batı. A. Demirhan (Ed.), 2000’li Yıllar: Türkiye’de Toplum içinde İstanbul: Meydan Yayıncılık, 51-74.
- Yiğitbaşı, G. K. (2015). *22 Temmuz’dan 7 Haziran’a kampanya-lar ekseninde Adalet ve Kalkınma Partisi’nin (AK Parti) si-yasal iletişimi, Türkiye’de siyasal iletişim: 2007-2015*. An-kara: SETA Yayınları.